

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820201514
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7820201514.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu Š. Z., N. S. A., U. Č.. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom v Hlohovci, Železničná č. 4/A proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho č. 16, o zaplatenie 500,00 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 23.2.2021 č.k. 4Csp/28/2020-122 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 500,00 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.
2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom finančného zadosťučinenia.
3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že strany sporu uzatvorili dňa 7.12.2012 zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi sumu 1.500,00 eur, avšak reálne mu poskytol sumu 1.284,00 eur. Ďalej súd vychádzal zo zistenia, že strany sporu dňa 1.3.2012 uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa rovnako žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi sumu 1.500,00 eur, avšak reálne mu poskytol sumu 1.132,51 eur. Neposkytnutú sumu úveru žalovaný úročil 70,01% úrokovou sadzbou. Žalobcovi boli na základe dohody o zrážkach zo mzdy v prospech žalovaného vykonané zrážky z platu v období od 04/2012 - 03/2016 v celkovej výške 3.775,45 eura. Žalovaný teda uzatvoril dve zmluvy v jeden deň, každú z nich samostatne a pre každú dojednal neprimeranú odplatu, čo sa javí ako úžerná a žalobcovi neposkytol dohodnutú sumu úveru a túto úročil úrokovou sadzbou vo výške 70% za obdobie štyroch rokov. Prostredníctvom zrážok zo mzdy získal plnenia, ktoré boli súdom označené ako bezdôvodné obohatenia a žalobcovi znižoval životnú úroveň a jeho rodine štyri roky. Za štyri roky tak poskytol žalobcovi sumu 3.549,27 eura, za čo inkasoval odplatu vo výške 7.377,17 eura.
4. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalobca musel vyhľadať právnu pomoc, aby sa mohol ubrániť proti praktikám žalovaného a súdnymi rozhodnutiami bolo preukázané, že žalobca si právo uplatnil úspešne a teda obrana, resp. iniciatíva spotrebiteľa bola dôvodná a súdmi potvrdená. Súd bol toho

názoru, že je dôvodný predpoklad, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedenie povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. vyvolá zákonom predpokladanú sankciu, t.j. že veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úrok z úveru ani iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozmenný. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia s minimálne nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd mal z rozsiahlej rozhodujúcej praxe preukázané, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy, pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pritom má nepochybne vedomosť o mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti svojich produktov. Vychádzal z názoru, že za východiskový bod možno považovať hroziacu ujmu žalobcovi, t.j. sumu 4.338,04 eura, vypočítanú ako súčet sumy, ktorá bola zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená 3.698,40 eura, čo je viac ako bol zmluvne žalobca zaviazaný k celkovej čiastke zaplatteniu po odpočítaní 1.132,51 eura sumy žalovaným reálne poskytnutej (teda 2.565,89 eura) a 1.772,15 eura. Takto ustálenú sumu považoval za danú, pretože spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nielen že by zaplatil odplatu za dve zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny, nikdy by žalovaný z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. V riešenej veci ide teda o sumu 4.338,04 eura. Žalobca bol aktívny, vyhľadal právnu pomoc a bránil svoje práva. Za hraničný bod možno teda považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi, ktorá predstavuje súdom právoplatne priznanú výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú do času právoplatnosti rozhodnutia žalovaný získal ako majetkový prospech na úkor žalobcu. V riešenej veci ide o sumu 1.772,15 eura.

5. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo určí vo výroku neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia zákon neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.

6. Na základe uvedených úvah dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Mal za preukázané, že žalovaný nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keď požadoval plnenie z časti neplatného právneho úkonu. Poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017, v ktorom súd uviedol, že v prípade, ak nebankový subjekt koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. To v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru. Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na § 255 ods. 1 C.s.p.

8. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Odvolanie oprel o dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvej inštancie, že ním vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti v rozsudku uvedené a odôvodnenie rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by bola preukázaná dôvodnosť a výška zadosťučinenia v priznanej sume 500,- eur. Súd neuviedol, prečo priznaná suma 500,- eur je primeraná. Úvahy o hroziacich nepriaznivých následkoch v časovom trvaní do právoplatnosti rozhodnutia sú zmaťochné. Suma 1.772,15 eur, ktorej vydanie bolo predmetom konania sp. zn. 8Csp/78/2017 je súčasťou sumy 3.698,40 eur. Z rozsudku je nezrozumiteľný dôvod pre záver, prečo by suma 4.338,04 eur mala kvantifikovať hroziaci následok. S poukazom na iné rozhodnutia krajských súdov a odbornú literatúru uviedol, že účelom ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. je priznanie primeranej satisfakcie. Pri zvážení účelu súdneho konania platí, že opakované podávanie viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je neobhájiteľný a možno ho považovať za zneužitie práva. Do pozornosti dal, že aj v prípade „základných“ konaní (teda tých, v nadväznosti na ktoré bola podaná žaloba v tomto konaní, resp. tie, o ktorých sa vedú konania pred súdom sp. zn. 11Csp/68/2020 a 11Csp/73/2020) išlo o totožný postup. Ich účelom je zámerne multiplikovať súdne spory, zamedziť kompletnému posudzovaniu skutkového stavu a nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

10. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. nie sú naplnené.

11. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rozhodnutie nemožno označiť za nepreskúmateľné, nakoľko jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

12. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

13. Žalovaný v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci. Odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

14. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadosťučinenie v priznanej výške v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. V danom prípade boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa tohto zákonného ustanovenia, pričom odvolací súd považuje za správne aj úvahy súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky. Táto úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom a možno ju považovať za správnu.

15. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zák. č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Vychádzajúc zo znenia tohto zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ust. s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ust. možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

17. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva. Niet pochyb o tom, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Rožňava sp. zn. 8Csp/78/2017 bola predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere prejednicálne posúdená ako bezúročná a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaje vyplývajúce z ust. zák. č. 129/2010 Z.z. Nedostatok týchto náležitostí spôsobil, že daný úverový vzťah je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

18. Výrokom tohto právoplatného rozsudku je súd ale aj strany sporu viazaní v zmysle § 228 ods. 1 C.s.p., preto správne dospel súd prvej inštancie v prejednávanej veci k tomu záveru, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zák. č. 129/2010 Z.z. s tým, že spomínaná zmluva neobsahovala náležitosti stanovené zákonom, čo malo za následok, že daný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

19. Možno tak konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa.

20. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje konkrétne kritéria, ktorými by sa mal súd riadiť. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba preto

podľa názoru odvolacieho súdu vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní. Za správny považuje odvolací súd aj názor súdu prvej inštancie, že spomínané ust. treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

21. Možno sa preto len stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, ktorý úvahy, na základe ktorých priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie oprel o hroziacu ujmu, ktorá by žalobcovi vznikla v prípade, pokiaľ by žalovaný od neho požadoval úroky a ďalšie poplatky, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom na základe oboch spotrebiteľských zmlúv, teda vychádzal z výšky majetkového prospechu, ktorý žalovanému vznikol. Za významnú v tej súvislosti treba považovať tiež skutočnosť, že žalovaný cestou zrážok zo mzdy získal plnenia, ktoré boli súdom označené ako bezdôvodné obohatenia a žalobcovi tak znižoval životnú úroveň rovnako ako jeho rodine za obdobie 4 rokov. Zo strany žalovaného došlo jednoznačne k porušeniu spotrebiteľských práv vo vzťahu k žalobcovi, ktoré bolo spôsobilé ale aj priviedlo žalobcovi ujmu, spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a následnej strate finančných prostriedkov za obdobie 4 rokov, čo nepriaznivo zasiahlo do práv žalobcu. Pri zohľadnení ďalších skutočností, na základe ktorých súd prvej inštancie vyvodil výšku nemajetkovej ujmy v sume 500,- eur možno považovať priznané finančné zadosťučinenie za zákonné a správne.

22. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že by žalovaný zneužíval svoje práva vo vzťahu k nemu, pokiaľ sa svojich nárokov voči nemu domáhal vo viacerých súdnych konaniach. Nič nebráni žalobcovi uplatňovať jednotlivé nároky vo vzťahu k žalovanému samostatne a v tejto samotnej skutočnosti nemožno vidieť úmysel poškodiť žalovaného, prípadne spôsobiť mu ujmu v podobe trov konania.

23. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto neúspešnému žalovanému vznikla povinnosť nahradiť trovy konania žalobcu v celom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).